

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 2116011336
Dátum vydania rozhodnutia: 23.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2116011336.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí 23. júla 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. U., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 34T/13/2016, o dovolaní obvineného R. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 21. júna 2018, sp. zn. 3To/47/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. U. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 11. januára 2018, sp. zn. 34T/13/2016, bol obvinený uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 17. júna 2015 v čase približne od 14.00 hodiny do 14.15 hodiny v W. na M. ulici XXX na parkovisku pred ubytovňou si kúpil od neznámej osoby - ženy plastovú injekčnú striekačku s ohnutým hrotom uzatvorenú modrým piestom obsahujúcu biely kryštalický materiál s hmotnosťou 771 mg s priemernou koncentráciou 62,4% hmotnostných metamfetamínu s obsahom 481 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje najmenej 12 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, následne si plastovú striekačku s metamfetamínom schoval do svojej ponožky na pravej nohe a psychotropnú látku prechovával asi do 14.20 hodiny dňa 17. júna 2015 počas jazdy v motorovom vozidle zn. BMW modrej farby, evidenčné číslo D., kedy bol na Bratislavskej ulici v Trnave zastavený hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ Trnava a striekačka s drogou mu bola odňatá na základe vykonanej osobnej prehliadky povereným príslušníkom obvodného oddelenia PZ Trnava v zmysle príkazu na osobnú prehliadku podľa § 102 ods. 1 Trestného poriadku.

Za to mu súd podľa § 172 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 5, § 36 písm. l) a § 37 písm. m) Trestného zákona uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere slobody šesť rokov a šesť mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Trnave uznesením z 21. júna 2018, sp. zn. 3To/47/2018, odvolanie obvineného proti prvostupňovému rozsudku podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho dovolanie (doručené okresnému súdu 20. decembra 2018) z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku, a to proti výroku o treste, pričom namietal aj celé konanie, predchádzajúce rozhodnutiam prvostupňového a odvolacieho súdu. Porušenie práva na obhajobu videl v tom, že napadnuté rozhodnutia nemožno považovať za preskúmateľné a riadne odôvodnené. Porušením práva na dostatočné a odôvodnené rozhodnutie sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu, voči ktorému chceli podať opravný prostriedok. V rozhodnutiach čiastočne absentujú náležitosti rozhodnutia podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože súdy neuviedli, akými úvahami sa spravovali pri ukladaní trestu, z obsahu rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu súd aplikoval § 38 ods. 5 Trestného zákona a neukladal súhrnný alebo spoločný trest podľa § 43 Trestného zákona. Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku (eventuálne aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) odôvodnil nesprávnou aplikáciou § 38 ods. 5 Trestného zákona a tým, že súdy dostatočným spôsobom nezohľadnili jeho vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa mu mal ukladať súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/88/2014 z 25. februára 2016 (právoplatný 25. februára 2016), pretože skutok spáchal 17. júna 2015, pred vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava III. Ak neboli splnené podmienky na ukládanie súhrnného trestu (podľa súdu prvého stupňa z dôvodu vydaného trestného rozkazu), boli splnené podmienky na ukládanie ďalšieho trestu v zmysle § 43 Trestného zákona, pretože sa v danom prípade jednalo o tzv. nepravú recidívu. Za daného skutkového a právneho stavu mal súd ukladať ďalší trest, pretože ho odsudzoval za trestný čin spáchaný predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom - rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. februára 2016, sp. zn. 3T/88/2014, vykonaný (predpokladaný koniec trestu je 5. apríla 2019). Súd mal skúmať aj možnosť aplikácie § 44 Trestného zákona, vzhľadom na charakter činnosti a skutočnosť, že pri zistení trestnej činnosti príslušníkmi pohotovostnej motorizovanej jednotky a zaistení omamných látok došlo k postupu v rozpore so zákonom. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pretože dobrovoľne urobil vyhlásenie o vine, čím výrazne zjednodušil súdom rozhodovanie v predmetnej veci, nakoľko nemal možnosť iným spôsobom prispieť k objasneniu žalovanej trestnej činnosti. Okamžite po zadržení, sa obvinený k trestnej činnosti priznal a spolupracoval s OČTK, rovnako postupoval počas celého prípravného konania. Vyhlásenie o vine výrazne urýchľuje konanie pred súdom, ktorý sa primárne môže zamerať na otázku trestu, pričom aj prípadné odvolanie možno podať len do výroku o treste. Poľahčujúca okolnosť mala byť zvlášť zohľadnená pri existencii neprimerane vysokej trestnej sadzby z dôvodu aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Súdom ďalej vytkol, že vzhľadom na vyhlásenie o vine nepoužili § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, vyhodnotenie vyhlásenia len ako poľahčujúcej okolnosti považoval za nepostačujúce, vzhľadom na analógiu s inštitútom dohody o vine a treste. Priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona by nastala prevaha poľahčujúcich okolností a súd by pri ukladaní trestu použil § 38 ods. 3 Trestného zákona, po úprave by tak spodná hranica trestnej sadzby činila 4 roky a 10 mesiacov. Uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov preto obvinený považoval za neprimeraný a nespĺňajúci podmienky podľa § 34 Trestného zákona. Navrhol vysloviť porušenie zákona v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušiť a okresnému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený 14. februára 2019 doručil písomné podanie, v ktorom namietal dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) a k) a ods. 3 Trestného poriadku. Tvrdil, že na hlavnom pojednávaní súd žiadal o ustanovenie iného obhajcu, pretože zaistené množstvo drog nepredstavovalo dvanásť ale šesť

dávok, advokát však na to neupozornil. Advokát tak zrejme spolupracoval s vyšetrovateľom a prokurátorom a neposkytoval dostatočnú obhajobu. Sudkyňa žiadosť zamietla, uznesenie, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti obvinenému nebolo doručené. Obhajca ho nenavštívil v Leopoldove, pričom sa nezhodli na viacerých veciach. Ďalej namietal množstvo zaistenej drogy, pretože podľa expertízy sa malo jednať o šesť dávok, nie o dvanásť dávok.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) sa vyjadril, že nedošlo k porušeniu práva na obhajobu, pretože rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu spĺňajú formálne a obsahové náležitosti v zmysle § 163 a § 168 Trestného poriadku a sú vecne správne. Súd nemohol uložiť súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/88/2014, z 25. februára 2016, pretože týmto bol ukladaný súhrnný trest a zrušovaný výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/86/2008 z 26. novembra 2008, právoplatným 20. marca 2009. Uloženiu súhrnného trestu bránil trestný rozkaz Okresného súdu Galanta, sp. zn. 29T/39/2015, z 1. apríla 2015, právoplatný 30. mája 2015. Obvinený sa trestného činu dopustil až po vyhlásení trestného rozkazu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/86/2008, v pomere k súdnym rozhodnutiam tak nie sú naplnené zákonné podmienky pre použitie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, ale skutok je vo vzťahu k rozhodnutiam recidívou. V danom prípade nevznikol dôvod na upustenie od potrestania v zmysle § 44 Trestného zákona, pretože trest uložený skorším rozsudkom nebol dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a. V namietanej trestnej veci bol odsúdený za závažnejší zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, so sadzbou trestu odňatia slobody tri až osem rokov, za vzniku dôvodu na aplikáciu sprisňujúceho ustanovenia podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona (rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 5T/109/2002 - lúpež, keďže opätovne spáchal zločin, čím sa zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu). V dôsledku toho sa dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody zvyšovala na šesť rokov a šesť mesiacov, neprevažovali poľahčujúce okolnosti, nebolo tak prípustné použiť § 38 ods. 3 Trestného zákona. Použitie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona v prejednávanej veci vylučujú závery zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 55/2016. Súd napriek vyhláseniu viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku správne nepristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody, keďže takýto postup pri individualizácii trestu nie je obligatórny, tiež s poukazom na osobu dovolateľa, v minulosti 16-krát súdne trestaného, naposledy za opätovne spáchanú závažnejšiu činnosť násilného charakteru (lúpež), opakované páchanie trestnej činnosti, priestupkov a osobnostnú charakteristiku obvineného. Vzhľadom na nesplnenie dôvodov na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku navrhol dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste [§ 368 ods. 1, 2 písm. h), § 369 ods. 2 písm. b), 370 ods. 1, 3 Trestného poriadku]. Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, 2 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku a nie je dôvod na postup podľa § 382 písm. a), b), d), e) ani f) Trestného poriadku.

Na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 381 Trestného poriadku najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku (prvá veta) dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejav stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je

dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať vplyv na konanie a jeho procesný výsledok a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených pochybení v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúmané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky [§ 371 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení] a povinnosť namietat' niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (cit. § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

V zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené. Dovolateľ v dovolaní označil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c), i), h) Trestného poriadku a v doplnenom dovolaní označil dovolací dôvod aj podľa § 371 ods. 1 písm. e), g), k) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba ešte poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a zásada práva na obhajobu je upravená aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli objasnené všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, aby páchatel' bol odsúdený len za to, čo spáchal. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé konanie, a preto jeho porušenie je aj dôvodom na podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Zákon pre uplatnenie dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu, (teda nie každé porušenie práva na obhajobu). Uplatneniu práva na obhajobu spočívajúcim v navrhovaní dôkazov, zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu v zmysle § 274 ods. 1 Trestného poriadku (R 116/2014).

Najvyšší súd zo spisu zistil, že obvinený na hlavnom pojednávaní 17. januára 2017 podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že sa cíti byť vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Kladne odpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku. Súd v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného o vine. Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obvinený na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa ods. 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obvineného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa názoru obvineného tento dovolací dôvod zakladalo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a krajského súdu, čím sa účastníkovi odňala možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu, voči ktorému chceli dať opravný prostriedok. Dovolací súd považuje napadnuté rozhodnutia za dostatočne a presvedčivo odôvodnené, splňajúce požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia stanovené v § 168 Trestného poriadku. V rozhodnutiach konajúce súdy uviedli dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutia vo vzťahu k uloženému trestu založili, a to tak zo skutkovej, ako aj právnej stránky (III. ÚS 106/2006). Prvostupňový ako aj krajský súd v rozhodnutiach vysvetlili, akými úvahami sa spravovali v súvislosti s rozhodnutím o uloženom treste za spáchaný čin. Najvyšší súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že obvinený podľa § 257 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedenom v obžalobe. Vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine súd v súlade s § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznania spáchania skutku nevykoná a vykonal tak len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, z ktorého dôvodu sa odôvodnenia napadnutých rozhodnutí koncentrujú na zdôvodnenie uloženého trestu odňatia slobody. Dovolací súd sa odôvodnením rozhodnutia o uloženom treste bližšie zaoberá v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K porušeniu práva na obhajobu najvyšší súd ďalej uvádza, že v posudzovanej veci nezistil porušenie práva na obhajobu obžalovaného zásadným spôsobom. Podľa ustálenej judikatúry spravidla pôjde o tie prípady, kedy obžalovaný nebol zastúpený obhajcom, napriek tomu, že išlo o niektoré prípady povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Odvolací súd nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom hodnotiť kvalitu poskytovaných právnych služieb, ani nemôže v tomto smere do výkonu obhajoby zasahovať, pretože ide výlučne o vzťah medzi advokátom ako obhajcom na strane jednej a klientom ako obžalovaným na strane druhej, čo sa vzťahuje aj na prípady, keď obžalovanému je obhajca ustanovený súdom.

Dovolateľ v rukou písanom dovolaní namieta, že na hlavnom pojednávaní požiadal o zmenu ustanoveného obhajcu, súd žiadosti nevyhovel a nedoručil mu ani uznesenie, ktorým rozhodoval o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zmenu obhajcu. Najvyšší súd zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom 21. júna 2018 na Krajskom súde v Trnave zistil, že obvinený vyslovil nesúhlas s tým, aby ho v konaní zastupoval obhajca JUDr. Matej Csenky, vzniesol generálnu námietku zaujatosti a žiadal, aby vec bola pridelená inému krajskému súdu. Na výzvu predsedníčky senátu, aby odôvodnil bližšie námietku zaujatosti a žiadosť o odňatie veci, obvinený uviedol, že všetkých sudcov tak krajského a okresného súdu namieta, pretože si myslí, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III Z. F. v jeho trestnej veci týchto ovplyvňovala. V roku 2016 ho primäla k vyhláseniu o vine s prisľubom uloženia súhrnného trestu, s čím obvinený súhlasil. Napokon však bol trest iný. Uvedeným postupom sa stalo to, že v súčasnej dobe sedí naviac už o tri roky. Zároveň obvinený uviedol, že svoju žiadosť o odňatie veci a zaujatosť odôvodní dodatočne, pretože je nervózny, čo však neurobil. Z ustanovenia § 21 ods. 3 Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že návrh strany na odňatie a prikázanie veci nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania. V danom prípade išlo o verejné zasadnutie. Návrh obvineného na delegáciu veci neobsahoval žiadny dôležitý dôvod, preto nebolo potrebné už nariadené verejné zasadnutie rušiť alebo odročiť. Predsedníčka senátu na predmetnom verejnom zasadnutí vyhlásila uznesenie, že podľa § 43 ods. 2 Trestného poriadku neoslobodzuje ustanoveného obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho z povinnosti obhajovať obžalovaného, nakoľko na to neexistujú dôvody. O

námietke zaujatosti vznesenej obžalovaným podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonala, pretože nebola vznesená bez meškania a bola založená na iných dôvodoch ako na dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku. Následne bolo oboznámené odvolanie, prvostupňové rozhodnutie a trestný spis Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/88/2014, vyjadrili sa prítomné strany trestného konania a súd vyhlásil uznesenie, ktorým odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Dovolací súd je toho názoru, že postupom krajského súdu nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Obvinený bol počas celého prvostupňového, ako aj v odvolacom konaní riadne zastúpený ustanoveným obhajcom, pričom na verejnom zasadnutí nepredniesol dôvody zakladajúce vydanie rozhodnutia o oslobodení ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania podľa § 43 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. V súvislosti s námietkami obvineného, subsumovanými pod tento dovolací dôvod najvyšší súd poukazuje na to, že proti uzneseniu predsedu senátu odvolacieho súdu nebola prípustná sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku. Taktiež dovolací súd zdôrazňuje, že podľa § 43 ods. 3 Trestného poriadku je skôr zvolený alebo ustanovený obhajca povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom. Opatrením z 10. marca 2016, sp. zn. Tp/1224/2015, bol v prípravnom konaní obvinenému sudcom pre prípravné konanie podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ustanovený obhajca JUDr. Matej Csenky, ktorý dovolateľa zastupoval aj v konaní pred súdom. Obvinený bol sudcom riadne poučený o možnosti zvoliť si obhajcu namiesto ustanoveného obhajcu v zmysle § 40 ods. 5 Trestného poriadku. Zo spisu je nepochybné, že obvinený bol v celom trestnom konaní zastúpený obhajcom, teda jeho práva boli v plnom rozsahu zabezpečené, právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom dovolateľ mal možnosť zúčastňovať sa pojednávania a uplatňovať svoje práva či už osobne alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak naplnený nebol.

K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.

Ako už vyššie najvyšší súd uviedol, podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je naplnený vtedy ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Dovolateľ tento dôvod nesprávne subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Druhom trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa, sa rozumejú prípady, keď súd obvinenému uložil niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho uloženie.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Súhrnný trest

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Ďalší trest

Podľa § 43 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu

výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 437 ods. 1 Trestného zákona ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Obvinený v dovolaní namietal nesprávne uložený trest, pretože mu mal byť podľa jeho názoru uložený súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, vzhľadom na súbeh trestných činov so skutkami prejednávateľnými v trestnom konaní na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 3T/88/2014. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že dovolateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. februára 2016, sp. zn. 3T/88/2014, právoplatným 25. februára 2016, odsúdený v bode 1) rozsudku za zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 ods. 1 Trestného zákona (skutok spáchaný 10. augusta 2008), v bode 2) rozsudku za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (skutok spáchaný 25. októbra 2007), v bode 3) rozsudku za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (skutok spáchaný v čase od 10.00 hod 1. februára 2013 do 8.50 hod 4. februára 2013). Za skutok 1) rozsudku mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody tri roky so zaradením pre jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 26. novembra 2008, sp. zn. 5T/86/2008, právoplatného 23. októbra 2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Súd za skutok 2) trest neuložil, ale upustil od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona vzhľadom k rozsudku Okresného súdu Galanta z 30. júna 2008, sp. zn. 1T/42/2008, právoplatného 25. septembra 2008 a taktiež v súvislosti so skutkom 3) upustil od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona, vzhľadom k trestnému rozkazu Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, právoplatnému 30. mája 2015, sp. zn. 29T/39/2015.

Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, sp. zn. 29T/39/2015, právoplatným 30. mája 2015, bol R. U. odsúdený za prečin úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1 Trestného zákona (skutok spáchaný 18. septembra 2012), na súhrnný trest odňatia slobody dvadsaťosem mesiacov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 29. marca 2013, sp. zn. 0T/33/2013, právoplatným 17. apríla 2013, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený sa skutku dopustil 17. júna 2015, a teda po doručení trestného rozkazu Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, sp. zn. 29T/39/2015, ku ktorému došlo 21. mája 2015, súčasne však pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 25. februára 2016, sp. zn. 3T/88/2014, prvostupňový súd správne ukladal samostatný trest, pretože súbeh prejednávateľného trestného činu so skutkom 3), spáchaným v čase od 10.00 hod 1. februára 2013 do 8.50 hod 4. februára 2013, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/88/2014, bol naposledy prerušený doručením vyššie uvedeného trestného rozkazu Okresného súdu Galanta, sp. zn. 29T/39/2015, dňa 21. mája 2015, s účinkami spojenými s vyhlásením rozsudku v zmysle § 353 ods. 8 Trestného poriadku. Za spáchanie trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody na tri až desať rokov. Vzhľadom na opakované spáchanie zločinu súd správne podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu (lúpež podľa § 20, § 188 ods. 1 Trestného zákona, rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/88/2014, resp. prvostupňovým súdom uvádzaná lúpež podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., rozsudok Okresného súdu Bratislava III z

18. júna 2003, sp. zn. 5T/109/2002). Prvostupňový súd tak obvinenému ukladal trest na spodnej hranici v rámci zákonom stanovenej zvýšenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

V súvislosti s dovolacou námietskou, podľa ktorej mal byť obvinenému uložený v zmysle § 43 ods. 1 Trestného zákona ďalší trest dovolací súd poukazuje na to, že obvinený sa prejednávaneho skutku dopustil 17. júna 2015. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 29. marca 2013, sp. zn. 0T/33/2013, právoplatným 17. apríla 2013, bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, na nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obvinený trest vykonával od 31. júla 2013 do 31. januára 2015. Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, sp. zn. 29T/39/2015, právoplatným 30. mája 2015, bol zrušený výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok z 29. marca 2013, sp. zn. 0T/33/2013 a uložený bol súhrnný trest vo výmere dva roky a štyri mesiace so zarátaním vyššie uvedeného trestu. Výkon súhrnného trestu, uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 29T/39/2015, bol obvinenému nariadený 26. júna 2015, (č. l. 510, pripojený spis OS BA III, sp. zn. 3T/88/2014). Obvinený bol rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III zo 7. februára 2016, sp. zn. 3T/88/2014, vzatý do väzby od 5. februára 2016. Vzhľadom na nariadený výkon súhrnného trestu bol príkazom sudkyne Okresného súdu Bratislava III prepustený z väzby a 15. februára 2016 nastúpil do výkonu súhrnného trestu odňatia slobody, uloženého vyššie uvedeným trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, sp. zn. 29T/39/2015 (č. l. 513, sp. zn. 3T/88/2014). Obvinenému tak mal byť v zmysle § 43 ods. 1 Trestného zákona ukladaný ďalší trest, pretože skutku sa dopustil po uložení súhrnného trestu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta z 1. apríla 2015, sp. zn. 29T/39/2015, ktorého výkon bol nariadený 26. júna 2015. Predmetná nesprávnosť však nezakladá nezákonnosť uloženého trestu, a teda uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Dovolacia námiетка obvineného, podľa ktorej súdy nesprávne vyhodnotili pomer poľahčujúcich okolností, pretože nepriznali poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Trestného zákona taktiež neobstojí. V zmysle rozhodnutia č. 18, prijatého v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2015, je otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného. Ak ale súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje danosť niektorej tejto okolnosti, no v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že okresný, ako ani krajský súd v napadnutých rozhodnutiach prítomnosť poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n) Trestného zákona nekonštatovali, z ktorého dôvodu sa dovolací súd touto skutkovou okolnosťou, vzhľadom na podanie dovolania obvineným (nejedná sa o dovolanie podané ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), nezaoberal.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nenaplnia ani nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41 a § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným

hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy, viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu ustanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiaden dovolací dôvod (R 5/2011).

Ani dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku tak naplnené neboli.

V doplnení dovolania dovolateľ uplatnil aj dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e), písm. g), písm. k) a ods. 3 Trestného poriadku. Obvinený v postate zopakoval tie isté dôvody dovolania, ktoré už v dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu uviedol.

Najvyšší súd pripomína, že pokiaľ dovolateľ urobil vyhlásenie o svojej vine, rozhodnutie je v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dovolateľ v dovolaní označil aj iné dovolacie dôvody.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza:

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Také skutočnosti v posudzovanej veci zistené neboli.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá. Dovolací súd konštatuje, že všetky dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. Ani takéto skutočnosti v posudzovanej veci zistené neboli.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. V posudzovanej veci minister spravodlivosti dovolanie nepodal.

Na podklade vyššie uvedeného je nesporné, že nie sú naplnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku, a preto najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. U. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.